

ПІДГОТОВКА ПЕДАГОГІЧНОЇ ЕЛІТИ У СИНГАПУРІ

Чихаріна К.І.

аспірантка кафедри освітології та інноваційної педагогіки, викладач кафедри
східних мов

Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди

м. Харків, Україна, e-mail: karinachykharina_98@ukr.net

<https://doi.org/10.5281/zenodo.6929566>

Сучасна освітня парадигма висуває нам нові виклики в рамках підготовки інтелектуальної еліти нації та, зокрема, педагогічної еліти. Світ ХХІ століття надає перевагу суспільству інтелекту, а інноваційна та модерна сучасність потребує фахівців, які можуть ефективно реагувати на нові виклики. Саме педагогічна еліта відіграє визначну роль у підготовці справжнього, інтелектуальноспроможного й всебічно розвиненого фахівця. Задля того, щоб педагогічна еліта могла ефективно функціонувати в сучасних реаліях та здійснювати основні задачі, велика увага має приділятися саме підготовці фахівців у галузі педагогічних послуг: викладачам, учителям тощо. На сучасному етапі перетворень у світі та Україні актуалізується проблема підвищення якості педагогічної освіти, її вдосконалення. Світ усвідомлює необхідність підготовки вчителя нової світової парадигми. Педагога, який не лише має впевнені розумові навички, але є творчою особистістю, яка прагне до неперервного розвитку власного потенціалу й уміє його застосовувати на практиці.

Ми помічаємо, що виникає гостра необхідність переглянути функціонування старих шаблонів підготовки педагогічної еліти. Можна стверджувати, що саме вивчення досвіду іноземних прогресивних держав допоможе нам ефективно досліджувати сильні та слабкі сторони механізмів підготовки педагогічної еліти в Україні. Однією з таких передових країн є Сингапур.

Слід згадати, що Республіка Сингапур є прикладом успішного державотворення [3]. Не маючи основних підвалин для закладення

державності, Сингапур створив економічно розвинену, сильну на політичній арені країну. Саме компетентний й всеохопний підхід до освіти допоміг державі підготувати фахівців й експертів, які змогли спрямувати країну в успішне майбутнє. Синтез традиційних національних засад та орієнтація на підготовку сильних конкурентоспроможних педагогів визначає вектор підготовки педагогічної еліти. Феномен Сингапуру вивчається дослідниками із різних країн, велика увага приділяється зокрема освіті та підготовці педагогічних працівників.

Дослідження освітньої системи Сингапуру привертали увагу зарубіжних науковців, таких як Є. Астаф'єв, Дженніфер Пей-Лінг Тан (JenniferPei-LingTan), Айк-Лінг Тан (AikLingTan), А. Гільмутдінова, Девід Ханг (DavidHung), Е. Дурнев, А. Жук, Мелвін Чан (MelvinChan), О. Сергієнко, М. Писаревський, В. Стюард (StewardW). У сучасних вітчизняних педагогічних дослідженнях із вивчення досвіду Республіки Сингапур, О. Вітковський, І. Грищенко, К. Котун, В. Федоренко, О. Янкович, розглядають особливості педагогічної освіти.

Освіта в Республіці Сингапур контролюється Міністерством освіти, яке і регулює політику держави в питаннях освіти. Державна політика приділяє надзвичайну увагу педагогічній освіті, оскільки цей аспект розглядається державою як фундамент соціально-економічного благополуччя країни. Інвестиція в людський ресурс дозволяє країні ефективно розвивати всі напрямки людського життя. Професія викладача в Сингапурі є дуже престижною, має високий соціальний статус. Безумовно, це пояснюється важливістю ролі, яку педагогічна еліта відіграє в підготовці покоління із інноваційними світоглядними позиціями, новим кутом погляду на світові виклики майбутньої ери, критичним мисленням тощо. Заробітна плата педагогів у Сингапурі є доволі високою. Абітурієнти в Сингапурі свідомо обирають професію викладача, мотивовані на професійне зростання в межах власної спеціальності.

У Сингапурі педагогічну освіту можна здобути в Національному інституті освіти (NIE), який було засновано в 1905 р. на базі Педагогічного

коледжу (Teachers' Training College) [2]. Навчальний заклад є автономною інституцією, проте підпорядковується Міністерству освіти Сингапуру. NIE сумісно з Міністерством освіти працює над визначенням академічно-кваліфікаційних стандартів, забезпечує проведення процесу співбесіди абітурієнтів. Національний інститут освіти забезпечує академічні програми на всіх рівнях педагогічної освіти, підтримку наукових досліджень у галузі педагогічної освіти, підвищення кваліфікації педагогічних працівників для задоволення освітніх потреб держави. Тривалість навчання залежить безпосередньо від обраного типу програми.

Зазвичай навчальні програми, запропоновані Національним інститутом освіти, складаються з таких компонентів із зазначеним приблизним розподілом: навчальні дослідження (20%); предметні дисципліни (50%); навчальна практика (25%); підвищення рівня володіння мовою та навички академічного дискурсу (5%). Високий відсоток практичного компоненту, тісний зв'язок між теорією та практикою є запорукою підготовки умілого, конкурентоспроможного фахівця [1].

Відсутність на педагогічних спеціальностях «випадкових студентів» пояснюється неабиякою жорсткістю відбору. Абітурієнт має входити в 30% кращих випускників за результатами державних іспитів. Кандидат на навчання проходить співбесіду в Міністерстві освіти та Національному інституті освіти (NIE) [1]. Слід зазначити, що перед тим, як вступити до Національного інституту освіти, з метою навчання за педагогічним спрямуванням, кандидат також має пройти підготовку в школі на посадах помічника вчителя або звичайного адміністратора, отримуючи мінімальну матеріальну винагороду. Термін цього етапу триває від 5 тижнів [4]. Отримання ступеня бакалавра займає три роки, отримання спеціалізації – один рік. Якщо кандидат не задовольняє вимоги університету й обраної освітньої програми, він може бути виключений.

Випускники педагогічних програм підготовки гарантовано отримують роботу в шкільній системі освіти. Після закінчення інституту вони автоматично

направляються до шкіл, вважаються повноцінними держслужбовцями («Загальноосвітні співробітники» – *General Education Officers*) [1].

Як було зазначено вище, Національний інститут освіти – є не лише закладом для здобуття педагогічного фаху, але й пропонує спектр програм для підвищення професійної педагогічної кваліфікації протягом професійної кар'єри. Створюючи систему додаткової освіти, Міністерство освіти Сингапуру демонструє, що підвищення кваліфікації педагогів є одним із пріоритетних завдань.

Задля визначення чітких цілей додаткової освіти проводиться діагностика за спеціальною методикою, тож педагогічні працівники мають змогу оцінити результативність своєї праці, рівень власної компетентності.

Педагоги в Сингапурі охоче здобувають додаткову освіту, оскільки це дає змогу підвищити заробітну плату. Крім того, держава сплачує педагогу 100 годин підвищення кваліфікації на один навчальний рік.

Підсумовуючи сказане, можна із упевненістю стверджувати, що Республіка Сингапур має успішну модель підготовки майбутніх педагогів, яка може стати прикладом для України при реформуванні системи педагогічної освіти. Зокрема, жорсткий відбір, який проходять абітурієнти, охочі навчатися на педагогічних спеціальностях, є надзвичайно важливим у виборі дійсно спраглих та мотивованих студентів. Таким чином, викладачі представляють справжню інтелектуальну, педагогічну еліту із високим соціальним статусом та пристойною заробітною платою. Ми впевнені, що саме знання допоможуть державі зайняти передові позиції у суспільстві інтелекту, а за ним і є майбутнє. Таким чином, напрямки державної політики, які підтримує Сингапур, безперечно допоможуть державі утримати передові позиції.

ЛІТЕРАТУРА

1. Педагогічна освіта і професійна підготовка в сучасному соціокультурному середовищі: монографія / Товканець Г.В. та ін. / за заг. ред. Товканця Г.В. Мукачево : Редакційно-видавничий центр МДУ, 2018, 302 с.

2. Сотська М. В. Модель педагогічної освіти для ХХІ століття: досвід Сінгапуру. *Імідж сучасного педагога*. 2020. №5(194). С. 32–35.
3. Чихаріна К. І. Особливості освітнього процесу в Сінгапурі. *Духовно-інтелектуальне виховання і навчання молоді в ХХІ столітті*. 2021. Вип. 3. С. 390–392.
4. Янкович О. І. Розвиток професійної майстерності вчителів у Сінгапурі. Розвиток професійної майстерності педагога в умовах нової соціокультурної реальності : зб. матеріалів доп. учасників II Міжнар. наук.-практ. конф. : (Тернопіль, 11-12 квітня 2019 р.). Тернопіль : Тайп, 2019. Ч. 2. С. 307–310.